

Arrest

nr. 68 701 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel van 2 juli 2011 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 1 september 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juli 2011. Dit betreft de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.11.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Betrokkene legt met betrekking tot haar duurzame lokale verankering in België brieven betreffende taallessen Nederlands en verschillende getuigenverklaringen voor. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn, deze elementen doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009.). De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.”

Op 2 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juli 2011. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

De persoon die verklaart zich T.F. (...) te noemen, geboren te C. (...) op (in) (...), en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,

Het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden(en) van de beslissing: (2)

** - artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum*

Volgens een kopie in het dossier is het paspoort van betrokkene vervallen sedert 14/07/2010.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta (1), om de volgende reden:

**Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene bezit een vervallen paspoort.*

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

*** Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Casablanca."*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst ambtshalve op artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§1 De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

§2 De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij sedert 3 juli 2011 wordt opgesloten in het centrum te Brugge. Gelet op het feit dat verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissingen in een welbepaalde plaats bevond, wijst de Raad op artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat indien het een beroep betreft dat wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen zoals bepaald in artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen werden ter kennis gebracht aan verzoekster op 3 juli 2011. Derhalve is 18 juli 2011 de uiterste datum waarop zij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Tevens stelt de Raad vast dat de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing vrijheidsberoving te dien einde, ook uitdrukkelijk vermeldt dat "(...) een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van deze beslissing". De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag

om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, vermeldt verkeerdelijk dat “(...) een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing”. De foutieve vermelding van de beroepstermijn heeft niet de nietigheid van de bestreden beslissing tot gevolg, doch stuit de beroepstermijn (artikel 2, 4° van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur).

Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, dient dan ook te worden vastgesteld dat, gelet op de foutieve vermelding van de beroepstermijn, de beroepstermijn werd gestuit en het verzoekschrift tijdig werd ingediend op 1 augustus 2011.

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, dient gelet op de correcte vermelding van de beroepstermijn van 15 dagen, te worden vastgesteld dat 18 juli 2011 de uiterste datum is waarop verzoekster een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 1 augustus 2011 ingediende beroep laattijdig is, ten aanzien van de tweede bestreden beslissing (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Verzoekster voert geen tegenbewijs noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ook ter zitting wordt geen overmacht aangetoond.

Waar verzoekster meent dat ten onrechte sprake is van een termijn van 15 dagen, stelt de Raad vast dat zij niet betwist dat zij sedert 3 juli 2011 werd vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, zodat gelet op artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet terecht een termijn van 15 dagen werd gehanteerd. Waar verzoekster wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008, stelt de Raad vast dat zij geenszins uiteenzet, waarom uit dit arrest zou blijken dat er ten onrechte sprake is van een termijn van 15 dagen, nu deze duidelijk wordt voorzien door artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 2 juli 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Aangaande de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend, voert verzoekster zes middelen aan.

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij zet haar middel verder als volgt uiteen:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond is.

Terwijl verzoekster overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk geregulariseerd kon (en kan) worden

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoekster is ruim zes jaar geleden aangekomen op het grondgebied van het Rijk. Op dat ogenblik was zij nog minderjarig. Sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoekster dit nimmer verlaten. Het centrum van haar belangen situeert zich derhalve alhier. Naast haar familie (zus waarbij zij inwoont) heeft zij hier talrijke vrienden en kennissen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekster ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de Burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis Vw. houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buiten-gewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, werden aanvaard of bewezen.

De aanvraag van verzoekster werd evenwel afgewezen als zijnde ongegrond. De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. Het is derhalve de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen. Verzoekster erkent dat in het algemeen men kan zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. De belangrijkste criteria voor regularisatie staan in de instructie van 19.07.2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daarnaast zijn er nog enkele andere situaties die ook in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de DVZ.

Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de navolgende gevallen:

- lange asielprocedure en volgende procedures
- familie met een schoolgaand kind sinds 2007
- bijzondere banden met België en prangende humanitaire situatie
- duurzame lokale verankering
- lange gezinsherenigingsprocedure
- onverwijderbaarheid
- staatlozen

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Verweerster geeft in de bestreden beslissing hieromtrent het motief op dat verzoekster zich niet zou kunnen beroepen op criterium 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Wat specifiek het criterium 2.8A betreft, is het zo dat verzoekster sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk zich alhier volledig heeft geïntegreerd. Verzoekster kwam aan op het grondgebied van het Rijk wanneer zij nog minderjarig was. Verzoekster was onder de hoede van haar zus en meende dat zij als minderjarige kon genieten van een bijzondere beschermingsstatus (omzendbrief 15 09.2005) Verzoekster was dan ook in de waan dat zij geen stappen diende te ondernemen. Verzoekster voelt zich dan op heden ook terecht benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten, hoewel deze geen enkel slaagkans had. Dit kan toch de bedoeling van verweerster niet geweest zijn.

Verzoekster meent dan ook terecht dat, gelet op haar gedragingen en eerlijkheid in het verleden, zij in aanmerking komt voor toepassing van artikel 2.8A van de instructie van 19.07.2009. Haar volledige handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden. Men mag hierbij niet vergeten dat zij het Rijk binnenkwam als minderjarige. Haar zus — onder wiens hoede zij toen viel — had (en heeft) werkelijk het beste met haar voor. Verzoekster verwijst naar de regularisatie instructie welke inderdaad werd vernietigd, doch waaromtrent Staatssecretaris WATHELET op 11.12.2009 stelde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast. Bij doornamen van het regularisatieverzoek zoals dit destijds door verzoekster werd

ingediend, dient vastgesteld te worden dat zij expliciet melding maakt in haar stukken dat haar zus haar ten laste heeft genomen sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk in 2004.

Zelfs als zou nu door verzoekster geen toepassing van criteria 2.8A kunnen worden ingeroepen — *quod non* — dan moge duidelijk zijn dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, tevens het element van lang verblijf in België aanhaalt. Met andere woorden verzoekster beroept zich tevens op artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden. Verzoekster onderkent dat voornoemd artikel de Staten niet verplicht om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Evenwel zal een vreemdeling zich wel degelijk op artikel 8 EVRM kunnen beroepen indien hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling die legaal verblijft in België en het voor hem zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst. Het staat onomstreden vast dat een feitelijk gezin kan bestaan uit de samenleving tussen bloedverwanten in de zijlijn. Uit hetgeen hierboven werd gesteld blijkt dat verzoekster feitelijk inwoont bij haar zus en haar gezin. En dit sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient men twee criteria in acht te nemen voor de beoordeling van het recht op gezinsleven in dergelijke zaken (ECRM 7.10.1986, nr.10.730184). Ten eerste dient er te worden nagegaan of er een band van bloed- of aanverwantschap is, hoewel dit criterium niet absoluut is. In casu kan dit niet ontkend worden nu het gaat om zussen.

Ten tweede dient te worden gekeken of de familiale band voldoende hecht is. Uiteraard is dit een subjectief element waarop vaak moeilijk een eenduidig antwoord kan worden gegeven. In het geval van verzoekster kan daar echter geen twijfel over bestaan. Zij woont al geruime tijd (meer als zes jaar) in bij het gezin van haar zus een het adres voornoemd en vormt met hen een de facto gezin. Gezien dus de intensiteit van de familiale band en de aanzienlijke duur van het samenwonen, die duidelijk maakt dat het hier niet zomaar gaat om een tijdelijke noodoplossing is het evident dat de band van verzoekster en haar zus(sen) onder de bescherming van artikel 8, 1ste lid EVRM valt. De Raad van State heeft overigens erkend dat de band tussen broers of zussen onder de notie gezinslevens kan vallen (R.v.St. 7 november 2001, nr. 100.587). Verder wordt vaak vereist dat het voor de verzoekster quasi onmogelijk dient te zijn om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben. Een tweede zus van verzoekster is gehuwd met een Belgisch onderdaan. Een derde zus woont in Canada. De dichte familieleden verblijven derhalve niet langer in het land van herkomst van verzoekster. Het gezinsleven welke verzoekster dan ook onderhoudt met haar zus kan zij niet hebben in haar land van herkomst, nu deze zus gehuwd is met een Marokkaans onderdaan welke legaal verblijft houdt, 4 kindjes heeft, haar inkomen en volledige leefwereld heeft in België.

Verder is het zo dat verzoekster zich alhier volledig heeft geïntegreerd en haar hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert 2004. Verzoekster kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van haar recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM. Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen. In casu werden enkel op een standaardwijze de door verzoekster aangehaalde argumenten herhaald, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003). Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan. De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets — RvSt 25 september 1996 nr 61 972 RDE 1996) Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhabbat/ Frankrijk, §33)
 - de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
 - de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
 - intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).
- In casu dient te worden gesteld dat verzoekster geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn. Het leven alhier en de

banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid en de vrienden- kennissenkring in België. Men vergeet hierbij tevens niet dat de zus van verzoekster alhier wettig verblijf houdt. Verzoekster meent dan ook dat hij zich terecht kan en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.”

3.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoekster haar aanvraag ten gronde onder meer baseerde op de inmiddels vernietigde instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op punt 2.8A, duurzame lokale verankering en een ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar. Verweerder heeft verzoeksters argumenten getoetst aan de criteria van punt 2.8A.

Verweerder wijst in de nota met opmerkingen terecht op dat hij bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Er wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent verweerder noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij in haar aanvraag de toepassing heeft gevraagd van het criterium punt 2.8 van de instructie, zodat en gelet op het vertrouwensbeginsel, verweerder verzoeksters aanvraag aan de criteria van de instructie kon toetsen. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster.

De Raad stelt vast dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 onder criterium 2.8A het volgende bepaalde:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 (de datum van het regeerakkoord) gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Verzoekster betwist het motief dat zij zich niet kan beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Zij wijst erop dat zij sedert haar aankomst volledig geïntegreerd is en zij benadrukt dat zij nog minderjarig was en onder de hoede van haar zus toen zij op het grondgebied aankwam. Zij stelt dat zij in de waan was dat zij omwille van haar minderjarigheid geen stappen diende te ondernemen. Zij voelt zich benadeeld ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstartten hoewel deze geen enkele slaagkans hadden. Verzoekster meent dat haar volledig handelen dient te worden aanzien als een geloofwaardige poging om alhier wettig verblijf te houden. Haar zus onder wiens hoede zij toen viel, had en heeft werkelijk het beste met haar voor. Verzoekster meent dat zij bovendien in haar aanvraag het element van lang verblijf in België heeft aangehaald.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt zij er niet in aan te tonen dat zij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 (...).”

De Raad merkt vooreerst op dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De Raad oefent een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verweerder geeft in de bestreden beslissing duidelijk aan dat, om in aanmerking te komen voor punt 2.8A van de vernietigde instructie, verzoekster aan meerdere voorwaarden diende te voldoen. Zij dient niet enkel haar langdurig en ononderbroken verblijf in België aan te tonen, doch ook dat zij vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft bekomen of een geloofwaardige poging ondernam om in België een wettig verblijf te bekomen. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond aan deze voorwaarde te voldoen.

Verzoeksters betoog dat zij als minderjarige is toegekomen in het Rijk, zich onder de hoede van haar zus bevond en in de waan was zich in een bijzonder statuut te bevinden, kan niet overtuigen. Met dit argument doet zij geen afbreuk aan het motief dat verzoekster geen wettig verblijf heeft gehad, noch dat zij een wettige poging heeft ondernomen een wettig verblijf te bekomen. Bovendien is verzoekster sinds 2006 meerderjarig. Verzoekster kan bezwaarlijk beweren dat haar handelen en haar eerlijkheid moet worden aanzien als een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te houden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsrecht heeft ingediend, niet als minderjarige en niet als meerderjarige. Haar 'handelen' bestaat aldus uit een gebrek aan handelen. Met het loutere feit dat haar zus 'het beste met haar voor had' of dat andere vreemdelingen een regularisatie aanvraag indienden die geen enkele slaagkans hadden, weerlegt zij op geen enkele wijze het motief in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog wijst op haar lang verblijf blijkt uit de bestreden beslissing dat haar argument inzake 'lang verblijf' is onderzocht, met name in functie van punt 2.8A van de vernietigde instructie dat beoogde om personen met een duurzaam verblijf van meer dan vijf jaar onder bepaalde voorwaarden te regulariseren. Uit verzoeksters aanvraag blijkt niet dat zij nog andere elementen ten gronde aanhaalde.

De Raad wijst erop dat het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoekster

aangevoerde grieven en aangehaalde stukken maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

3.3 In een tweede onderdeel van het eerste middel wijst verzoekster er op dat zij in haar regularisatieverzoek expliciet melding maakte van het feit dat haar zus haar ten laste heeft genomen sedert haar aankomst in 2004 en het element 'lang verblijf' in België aanhaalde zodat zij zich met andere worden op artikel 8 van het EVRM beriep. Zij wijst erop dat zij feitelijk inwoont bij haar zus en diens gezin, sedert haar aankomst. Het bloedverwantschap met haar zus is aangetoond en hun familiale band is voldoende hecht, nu zij al meer dan zes jaar bij het gezin van haar zus woont en *de facto* een gezin met hen vormt. Het gaat geenszins om een tijdelijke noodoplossing. Verzoekster betoogt dat het voor haar onmogelijk is een gezinsleven in haar land van herkomst te hebben nu haar tweede zus gehuwd is met een Belgisch onderdaan en haar derde zus in Canada woont, zodat haar dichte familieleden niet langer in het land van herkomst verblijven. Zij wijst erop dat ook de zus bij wie zij inwoont niet zomaar naar het land van herkomst kan, nu deze zus is gehuwd met een Marokkaans onderdaan welke legaal verblijf houdt, zij samen vier kindjes hebben en zij haar inkomen en volledige leefwereld in België heeft. Tevens meent verzoekster dat haar privéleven werd geschonden aangezien zij volledig geïntegreerd is en haar verdere sociale leven in België heeft uitgebouwd. Verzoekster meent dat er dienaangaande geen ernstige en geloofwaardige afweging gebeurde, zij meent dat hier vier criteria voor bestaan, waarbij zij erop wijst dat haar banden met haar moederland uiterst summier zijn om niet te zeggen *nihil*, terwijl haar banden met België daarentegen bijzonder groot zijn.

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, stelt verzoekster terecht dat vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij meent dat uit het geheel van haar aanvraag duidelijk blijkt dat zij zich beriep op artikel 8 van het EVRM. Nergens uit de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, blijkt dat zij verweerder er attent op maakte

dat zij als minderjarige het grondgebied is binnengekomen, sindsdien ten laste was van haar zus en een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM vormde met haar zus. Hoogstens verwijzen enkele getuigenverklaringen naar het feit dat verzoekster op hetzelfde adres woonde als haar zus. Zo ook een verklaring van de apotheker dat verzoekster medicatie zou hebben gekocht op naam van haar zus; een getuigenverklaring van de echtgenoot van haar zus die aangeeft dat verzoekster bij hen inwoont en hij sinds 2004 voor haar verantwoordelijk is. Evenwel blijkt uit haar aanvraag dat verzoekster naar deze stukken verwees ter staving van haar langdurig verblijf in België en dat zij duurzaam en lokaal verankerd is in de zin van punt 2.8A van de instructie. Uit geen van deze verklaringen blijkt op welke wijze verzoekster een gezin zou vormen met haar zus, noch de hechtheid van hun band. Voor de bloedverwantschap die verzoekster aanhaalt, kan enkel worden voortgegaan op de familienaam, doch er wordt geen enkel bewijs voorgelegd aangaande deze bloedverwantschap. Uit verzoeksters aanvraag bleek dat zij wenste geregulariseerd te worden omwille van haar langdurig verblijf in België. Nergens uit de aanvraag blijkt een specifieke verwijzing naar haar minderjarigheid bij haar aankomst in België. Evenmin is er enige verwijzing of verduidelijking met betrekking tot haar zus in België opgenomen in haar aanvraag. De Raad wijst er op dat verzoekster in haar aanvraag dient te verduidelijken waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf en dient de nodige bewijsstukken ervan bij te brengen. Gelet op bovenstaande is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder zich beperkte tot de toetsing aan artikel 2.8A van de instructie. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot verzoeksters privéleven dat door verweerder werd getoetst in het kader van de door haar ingeroepen duurzame lokale verankering. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder niet afdoende zou hebben gemotiveerd met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Inzoverre verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat hoewel verzoekster uitvoerig haar bloedverwantschap en hechte familieband met haar zus uiteenzet en aangeeft waarom een gezinsleven in haar land van herkomst niet mogelijk is, zij hier geen enkel bewijs van bijbrengt.

Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoekster een gezin vormt met haar zus in de zin van artikel 8 van het EVRM of haar privéleven voldoende werd uiteengezet, dan is de volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Vooreerst dient te worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

In casu geeft verzoekster zelf aan dat zij nooit eerder een verblijfsrecht bekwam in België zodat zij voor de eerste maal om toelating tot een wettig verblijf verzoekt.

Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij een beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de weinige informatie die verzoekster ter beschikking stelde van verweerder aangaande haar familiale situatie en haar privéleven en gelet op de bespreking onder het eerste middel waaruit blijkt dat verzoekster niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden die verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid stelde aan het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf, is verweerder op kennelijk redelijke wijze en met inachtneming van alle relevante feiten tot de conclusie gekomen dat aan verzoekster geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Verzoekster toont bovendien niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen of het haar onmogelijk maken om een gezinsleven te hebben in haar land van herkomst. Verzoekster betoogt dat de zus bij wie zij woont haar leven in België heeft opgebouwd, dat haar tweede zus gehuwd is met een Belg en haar derde zus in Canada verblijft. Verzoekster toont hiermee niet aan dat het voor haar onmogelijk is om een gezinsleven te hebben in haar land van herkomst, nu zij zelf aangeeft dat dit gezin niet noodzakelijk met haar zus bij wie zij nu inwoont, dient te zijn. Evenmin toont zij aan geen naaste familie meer te hebben in haar land van herkomst.

De uiteenzetting van verzoekster laat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet toe te besluiten dat er voor verweerder een positieve verplichting bestaat om de door verzoekster gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het Belgisch grondgebied toe te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is in beide onderdelen ongegrond.

3.5 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet het volgende uiteen:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiele zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit. Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen. Niettegenstaande verweerder de aanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaarde (en hiervoor dan ook een analyse maakte van de aangevoerde buitengewone omstandigheden) meende verweerder de aanvraag te moeten afwijzen als ongegrond. Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de beslissing van verweerder blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel — artikel 8 EVRM) Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt”

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad herhaalt dat wanneer verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indient het haar verantwoordelijkheid is om in deze aanvraag uitgebreid uiteen te zetten waarom zij meent aanspraak te

kunnen maken op een machtiging tot verblijf en de nodige bewijzen van haar beweringen bij te brengen. Uit de bespreking onder het eerste middel is gebleken dat verweerder al de door verzoekster ingeroepen elementen grondig heeft onderzocht. Zo is ook gebleken dat, gelet op de summierere uiteenzetting van verzoekster aangaande haar gezins- en privéleven, verweerder niet kan worden verweten niet afdoende te hebben gemotiveerd met betrekking artikel 8 van het EVRM. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat verweerder wel degelijk rekening hield met de door verzoekster aangehaalde duurzame lokale verankering. Verzoekster toont niet aan met welke van de door haar aangehaalde elementen verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.7. In het derde middel voert verzoekster de schending van het motiveringsbeginsel *“en in het bijzonder van o. m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur algemeen rechtsbeginsel.”*

Verzoekster zet het volgende uiteen:

“Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. O.a. R.v.St. nr. 167407 2februari 2008 RvSt nr167411 2februari 2007) Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoekster tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig, minstens zijn deze niet afdoende. Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten. De minister motiveerde echter haar beslissing ‘eerder beperkt’ en concludeerde zeer beperkt ‘dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als ongegrond naar voor komt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term “afdoende” is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A.Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term ‘afdoende’ wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr.77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging. Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster heeft, levensgroot is; met name dat zij hier in België mag verblijf houden, Land waar zij zich op ononderbroken wijze sedert 2004 ophoudt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993,

en andere arresten geciteerd in A. Mast, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.

3.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat op grond van de door verzoekster aangehaalde elementen geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend aan verzoekster. Hierbij worden verzoeksters argumenten in het kader van punt 2.8A van de vernietigde instructie als haar duurzame lokale verankering onderzocht. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt ook duidelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Aangaande de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking onder het vierde middel nu verzoekster de schending van dit algemeen rechtsbeginsel aldaar herhaalt.

Het derde middel is ongegrond.

3.9. In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster zet het volgende uiteen:

"Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW ongegrond verklaard.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV XIII). Dat is in casu het geval.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoekster op het grondgebied van het Rijk en het feitelijk deel uitmaken van het gezin van de zus. Men verliest hierbij zeer zeker niet uit het oog dat verzoekster aankwam op het grondgebied van het Rijk toen zij nog minderjarig was en onder de hoede viel van haar zus. In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om verzoekster niet te regulariseren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond."

3.10 De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat is niet het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De argumenten aangaande verzoeksters gezinsleven met haar zus, het feit dat zij minderjarig was bij haar aankomst en onder diens hoede viel, werden reeds uitvoerig besproken onder het eerste middel. Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van dit middel. De Raad herhaalt dat het merendeel van verzoeksters argumenten pas voor het eerst worden aangehaald naar aanleiding van het inleidend verzoekschrift zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier niet expliciet over te hebben gemotiveerd. Bovendien blijkt ook uit de bespreking onder het eerste middel dat verweerder op niet kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat zij niet aantoonde zich te bevinden in de voorwaarden zoals voorzien in punt 2.8A van de instructie waarvan verzoekster de toepassing heeft gevraagd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

3.11. In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekster zet het volgende uiteen:

“Doordat het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt .

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989). Zoals reeds werd aangehaald zijn de criteria voor regularisatie niet bepaald in de wet. Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen. In het algemeen kan men zeggen dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. Naast de criteria voor regularisatie zoals deze staan in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ komt o.m. het criterium van bijzondere banden met België / prangende humanitaire situatie’ in aanmerking voor regularisatie. Door dit zo voor te stellen heeft verweerder zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen , waaronder ook verzoekster.

Verzoekster is hier reeds sedert 2004, spreekt Frans en Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, is werk bereid, maakt feitelijk deel uit van het gezin van haar zus. Kortom, de volledige leefwereld van verzoekster situeert zich alhier. Verzoekster meent dan ook terecht dat hij in aanmerking komt voor regularisatie.

Humanitaire redenen zijn in diens hoofde zeer zeker aan de orde. Door nu eerst de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren doch deze af te wijzen als ongegrond, meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden. Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

3.12. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op

een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster vóór het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van verweerder. Evenmin toont verzoekster dit aan in haar verzoekschrift. Ook toont verzoekster geen vaste gedragslijn aan van verweerder waarvan deze *in casu* afgeweken zou zijn. Integendeel, verweerder motiveerde op redelijke wijze dat verzoekster niet voldoet aan punt 2.8A van de instructies waarvan zij de toepassing heeft gevraagd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”* Gelet op het feit dat uit de bespreking van voorgaande middelen is gebleken dat verweerder op redelijke wijze concludeerde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van punt 2.8A van de instructie, en verweerder zich aldus heeft gehouden aan de beleidslijnen die hij publiekelijk bekend maakte, toont verzoekster niet aan dat het redelijkheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werden geschonden.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.13. In het zesde middel voert verzoekster de schending aan van het *“gelijkheidsbeginsel- de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde Grondwet van 17.02.1994”*.

“Doordat voornoemde artikelen tot doel hebben gelijke gevallen daadwerkelijk gelijk te behandelen Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk dit beginsel en wetsartikelen naast zich neerlegt Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel en wetsbepalingen schendt.

Toelichting

Zoals reeds werd aangehaald zijn naast de reeds geldende regularisatiecriteria, een aantal criteria opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 aan de DVZ. Instructie welke weliswaar werd vernietigd, doch waarvan de bevoegde Staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria ten gronde blijven gelden en zullen worden toegepast.

Zo ook o.m. het criterium 2.8A, waarbij gesteld wordt dat de vreemdeling voor 18.03.2008 een geloofwaardige poging dient te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Volgens de administratie zou een regularisatie aanvraag een geloofwaardige poging inhouden. Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoekster reeds sedert 2004 op ononderbroken wijze op het grondgebied van het Rijk verblijft. Zij kwam alhier aan toen zij minderjarig was. Verzoekster was bij haar aankomst onder de hoede van haar zus. Gelet op de minderjarigheid was men in de mening dat verzoekster een bijzondere beschermingsstatus genoot en geen directe stappen dienden te worden ondernomen.

Verzoekster verbleef verder op het grondgebied en integreerde zich verder. Verzoekster voelt zich dan op heden ook terecht benadeelt ten opzichte van andere vreemdelingen die destijds wel een regularisatieprocedure opstarten, hoewel deze geen enkel slaagkans had. Dit kan toch de bedoeling niet van de bevoegde staatssecretaris niet zijn geweest. Het begrip “geloofwaardige poging” mag geen premie worden voor foutieve aanvragen. Wanneer dit wel zo is, wat ipso facto het geval is, wordt verzoekster bestraft voor de wijze waarop haar zus in het verleden handelde, Waarbij niet mag vergeten worden dat zij enkel en alleen het beste voor haar had met verzoekster. Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

3.14. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Uit de motivering van de voorliggende bestreden beslissing blijkt dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die vóór 18 maart 2007 een geloofwaardige poging hebben ondernomen tot het verkrijgen van een verblijfsrecht en zij die geen geloofwaardige poging ondernamen. Voor dit onderscheid baseert verweerder zich op de instructie van 19 juli 2009.

Door evenwel aan te geven dat verzoekster zich benadeeld voelt ten opzichte van personen die wel een regularisatieprocedure opstarten hoewel deze geen enkele slaagkans hadden, toont verzoekster niet aan dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Verzoekster geeft immers zelf aan dat er een verschil is tussen de situatie waarin zij zich bevindt en de situatie waarin de personen zich bevinden met wie zij zich vergelijkt, met name het al dan niet hebben ingediend van een regularisatieaanvraag in het verleden. Gelet op het feit dat verzoekster niet vertrekt van een gelijke situatie, toont zij ook niet aan dat het verschil in behandeling een schending zou uitmaken van het gelijkheidsbeginsel, nu zij geenszins aantoont dat het verschil niet berust op een objectief criterium.

Het zesde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN